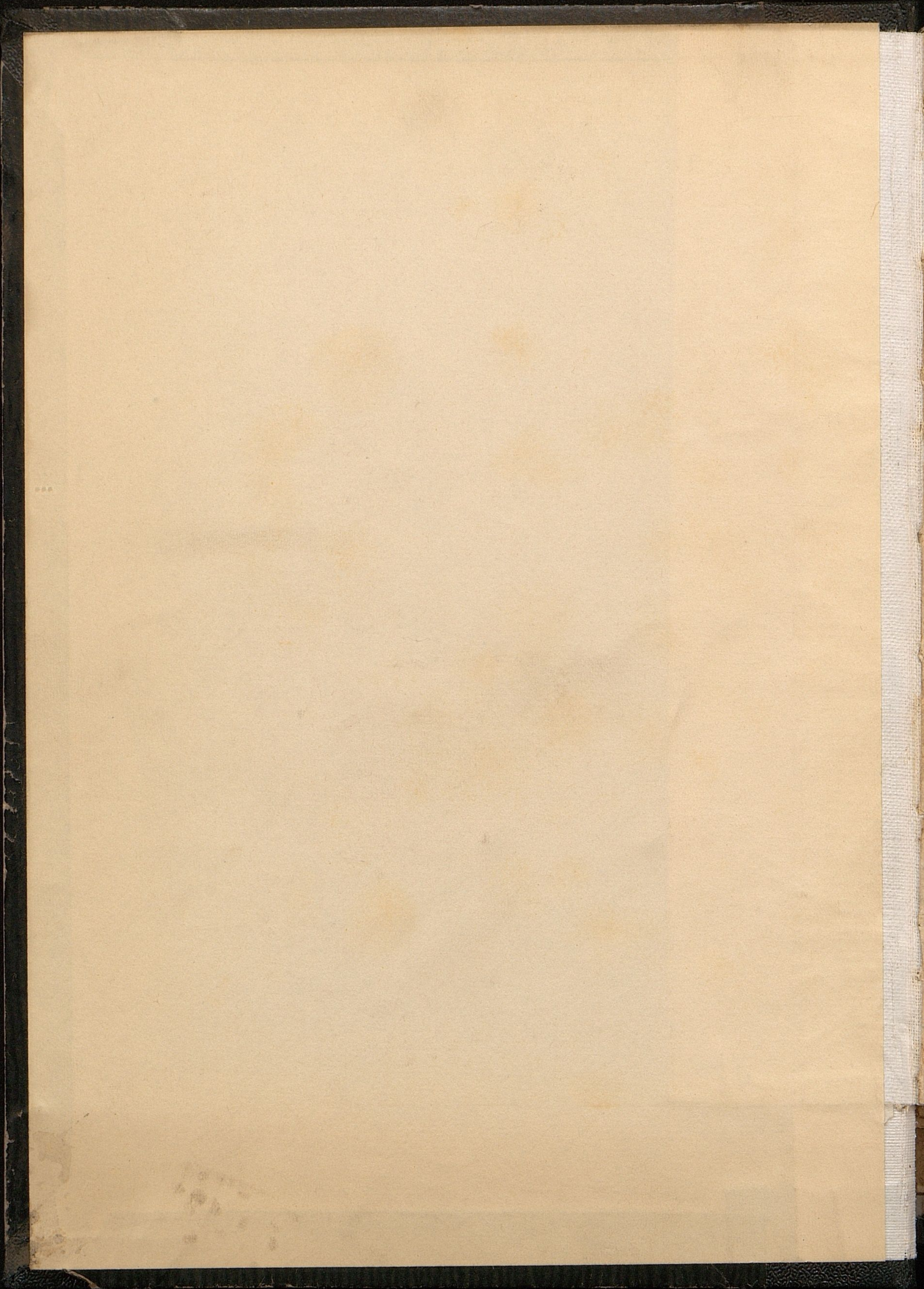

berg
2
08

2. D. B. V.
EXERCITATIO LOGICA
DE

62 40.
23 72
31
SYLLOGISMO

DEMONSTRATIVO,

Quam

In Electorali ad Albim Academia

Sub

P RÆSIDE

M. JOH. CHRISTOPHORO

FUGMANNO, Beltzigenſi Sax.

*publicæ eruditorum ventilationi
exponet*

Auctor & Respondens

THEOPHILUS BRUNO,

Golnovienſis Pomeranus,

In Auditorio Veteri

Ad d. 2. Januar. Ann. DC. LXIX.

WITTEBERGÆ; Excudebat Joh. Hake.

1669

942

E. D. R. V.
EXERCITATIO LOGICA
DE

SYLLOGISMO

DEMONSTRATIVO.

Quam

In Elektorali ad Albin Academiâ

sub

PRÆSIDE

ALFONSO CHRISTOPHORO

LUCIANO, Pædagogico

in

Auctoritate Respondens

THEOPHILUS BRUNO,

Golovienſis Pædagogus,

in

ad d. Martii m. DC. LXX.

WITTEBERGÆ, Exarcho Joh. Hæke

1671

1671

I. N. J.
Procœmium.

ILiacos intra muros peccatur & extra. Epicurei & Cyrenaici remotam prorsus volebant omnem Logicæ doctrinam, nullam in eâ vim esse adopinantes, neque ad melius vivendum, neq; ad verum investigandum. Academici, Pyrrhonii ac universa Scepticorum gens non minùs Analyticam, quàm omnem sapientiam humanam è medio auferebant: fundamentum eorum narrare est refutare, omnia quæ sub scientiam cadunt demonstrari debere, tanquàm manifestum præsupponebant, quod manifestò falsum. Nam demonstrandi prima principia, quæ sensibus & intellectui sunt clarissima probatione nullâ indigent. Inter omnes constant iniquissimi ausus Petri Rami Veromandui. Quanquam enim non omnes idem iudicium ferant, aliis stupiditatem ejus admirantibus, qui pauca omninò Philosophiæ mysteria cognoverit, & hæc ipsa multis turbulentis corrupta erroribus ad posteritatem propagaverit: aliis fastû reprehendentibus, qui ipse de se crepuerit magnifi-

gnifica, nec alium ducem sequendum putaverit quam se ipsum: conatibus tamen ejus iste infelix respondit eventus, ut omnem Logice artisque Apodicticæ dignitatem evertisset, nisi sub finem superioris & initium hujus seculi strenuè obviamitum fuisset.

Contrà plurimos hodie, ne ad prisca recurramus tempora, reperire licet, qui tantum non omnia demonstratione sibi probari præsumunt. Primis labris hancce doctrinam videntur degustasse, ut quæ opus habeant demonstratione, quæ non, discernere nequeant. Gestiunt sese associare Peripateticis, cum in Artibus, Practicâ doctrinâ, ac proinde in Morali Civiliq; Philosophia demonstrationi scientificæ esse locum inconsultò asserant. Fingunt scientiam practicam & praxin scientificam. Quilibet suô abundet judiciô, rectè sentientes aliter judicant. Mediâ tutissimus ibis. Nec nimium nec minimum. Quarundam rerum habentur demonstrationes, quarundam non. De his atq; aliis in præsentia agere animus nobis est. Tu DEUS O. M. conatibus aspira his nostris benigne!

INDEX

INDEX THESIUM.

- I. Dupliciter accipitur demonstratio.
- II. Syllogismi demonstrativi divisio.
- III. Demonstrationum termini.
- IV. Propositionum demonstratarum requi-
sita.
- V. Dividitur ostensivus τῆ διότι in demonstrati-
onem πρώτως & δευτέρας dictam.
- VI. Syllogismi Apodictici τῆ ὅτι natura.
- VII. Ostenditur ubi locum inveniat demon-
stratio & ubi non?
- VIII. Agitur de demonstratione per impos-
sibile.

I.

DUm de DEMONSTRATIONE dicere constituimus, ante omnia vox enucleanda venit, ut innotescat, qualis illa demonstratio sit, quam intellectam nunc volumus. Nota ejus distinctio in generalem significationem, quatenus cōplectitur Syllogismum necessarium quemcunq; , & specialē, prout scientiam gignit, adeoq; contradistinguitur probationibus ex principiis non demonstrativis: cujus tamen prius membrum ex hoc loco studiosè removemus. Nam cum ex principiis Theologiæ propriis inferatur conclusio Theologica, probatio est summè necessaria immotæq; ac infallibilis veritatis conclusio; nec scientifica tamen, sed fide dignanda. Ita & Jurisprudentia & ars Medica ex vernaculis suis principiis deducunt conclusiones, suò modò necessarias, quæ tamen scientiam non pariunt. Quapropter nugæ agit *Franciscus Bonæ Spei*, quando demonstrationem omnem Syllogismū Theologi-

ologicum comprehendere fingit, nixus falsâ hypothesi, Theologiam esse habitum scientificum. *Tractatu 9. in libros Aristotelis p. 192.* Enimverò scientia elicit conclusiones ex principiis naturalibus, quemadmodum & unicè librum naturæ præsupponit. Jam ubi dantur principia & conclusiones, quæ omnem sensum atque rationem humanam fugiunt, ibi demonstratio, quæ scientiam gignit, vitiosissimè arguitur. Hos itaque & similes Syllogismos necessarios sub communi seu generali demonstrationum nomine comprehendimus, quoniam non minùs verum atq; scientifici probant ex propriis principiis, & propositionibus, sed speciali sensu ab Apodicticis distinguimus: quandoquidem omnis Apodicticus necessarius est, non tamen omnis necessarius, ut constitit, scientificus: quod & plurimis observatum, qui in doctrina illa occupantur.

II.

Syllogismus igitur Apodicticus seu demonstrativus specialiter sic dictus vel ostensivus est, vel deducens ad impossibile. Ostensivus alius τὸ δῶτι; alius τὸ ὄτι. De singulis ordine agendum. Ostensivus τὸ δῶτι est, qui ex principiis necessariis, primis, immediatis, notioribus, prioribus & causis conclusionis parit scientiam, cur res sit.

III.

Quemadmodum verò omnis Syllogismus suos habet terminos & propositiones, ita & demonstratio: sed termini hîc loci specialem appellationem fortiuntur, strictiusq; accipiuntur; propositionum autem certæ conditiones & requisita peculiariter notanda sunt. Terminus minor h. l. dicitur subiectum atq; id, de quo demonstratur affectio: Major affectio atq; id, quod de Subjecto demonstratur. Medius causa vel principium atq; id, per quod fit demonstratio. Ab Aristotele vocantur tria præcognita, quia suo modo ante demonstrationem cognita esse debent, qui modus præcognoscendi consistit in quæstione quòd sit, & quid sit? Et in specie subiectum præcognoscendum ratione utriusq; quæstionis. Quòd sit in tam ratione temporis præsentis, quàm temporum à naturâ destinata-

stinatorum: Tò quid, non quidem rei, sed nominis ab ipsa eti-
am quæstione quod sit, supponitur. Debet autem illud sub-
jectum esse necessarium & perpetuum, non contingens seu
mutabile, quod per voluntatem hominis se aliter habere po-
test. Excludimus igitur a) Res singulares caducas, quacun-
que horâ ruinam expectantes. Quæ enim non fixam perpe-
tuamq; habent essentiam, de iis certi aliquid non licebit pro-
nunciare, nedum scientificè, ut par erat, demonstrare. Facit
huc illud *Themistii*: **Conclusio demonstrationis**
perpetua esse debet, neque ulla demonstratio
caducarum & dissipabilium rerum simplici-
ter est futura: proindeq; nec scientia. Sed so-
lùm ratione unâ, si mentio earum concepta,
universaliter sit. b) Res fortuitas. Cum enim demonstra-
tio de iis saltem habeatur reb9, quæ sunt necessariae, neque ali-
ter se habere possunt, ad inopinatos eventus minimè est re-
ferenda. Præterea de affectione sciendum est, quòd sit pas-
sio vel attributum, adæquatum ei, cujus attributum dicitur,
neq; sit primus conceptus neq; de primo conceptu, sed po-
tius resultans quid ex primo conceptu. De principiis deniq;
seu causis, quæ duo in præsentì doctrina indifferenter se ha-
bent, tenendum, sufficere principia affectionis, per quæ de
subjecto demonstratur, non verò necessariò requiri princi-
pia subjecti, cum illud sæpè principiis destituatur. Cæterùm
principium seu causa propter quam res est, vel rigorosa est &
realiter causans id, cujus causa dicitur, & ab eodem realiter
distincta, vel virtualiter seu ratio inferendi à priori, quæ qui-
dem non causat id, cujus causa dicitur, quoniam illa res nul-
nullam causam agnoscit, si quam tamen haberet, sufficiens
illa ratio foret, & nulla alia causa talis effectus. Causæ au-
tem demonstrantes sunt efficiens & finis. De efficiente res
est manifesta, quam approbant exempla demonstrationum
hinc inde propositarū. Neq; efficiens tm, sed & finalis demõ-
strationis medium est. v. g. quaritur cur aër sit diaphanus? re-
spon-

spondetur, ut transmittat lucem. Sed causæ internæ, materia scilicet & forma, media demonstrationis esse possunt, prout important nexum necessarium cum effectu. Unde rectè dici solet, per omnia quatuor causarum genera demonstrationem vagari.

IV.

De terminis hactenus. Nunc propositiones sequuntur, quarum I. Conditio NECESSITAS est, cui Aristoteles I. post. Analyticorum c. 4. tres gradus apposuit, ut ostenderet immutabilem convenientiam prædicati cum Subjecto.

Suntque sequentes: κατὰ παντός, καὶ αὐτὸ & καθ' ὅλης πρῶτον.

Κατὰ παντός, vel de Omni dicitur quando prædicatum inest omni subjecto & semper. Attenditur igitur hoc locò & Universalitas & Perpetuitas subjecti, ut prædicatum de omnibus inferioribus omniq; tempore de subjecto subsumere liceat. Nihil nos movent, qui excludunt ab hoc gradu necessitatis propositiones indefinitas, materia enim earundem cū sit necessaria, prædicatum quoq; convenit omni subjecto & semper. Nam ad demonstrandum non propositionum formam perpendimus, sed rerum naturas. Unde ut sit de omni, non pronuciandi forma exigitur, sed rerum naturæ, quæ sese ita habeant. Sive enim omne rationale esse risibiie affirmes addito signo universali, sive sine signo pronuncies, quod ad demonstrandi artificium attinet, parum refert.

Καθ' αὐτὸ vel per se 4. modis dicitur : α) Quando aliquid inest subjecto, ut definitionem ejus ingrediatur : Ex quò patet requiri, ut prædicatum sit de essentia subjecti, adeoque vel genus vel differentia rei, seu remota seu proxima, aut saltem iis aliquid analogum. β) Quando prædicatum est essentiale subjecti consequens, ut quantitas respectu materiæ. Etiam si enim quantitas nihil faciat, ad materiæ essentiam, eandem tamen semper concomitatur. γ) Quando in prædicato significatur per se existentia de subjecto, quod tamen huc non facit. Est enim modus perfectitatis non prædicandi sed essendi. δ) Quando de causa prædicatur effectus necessarius, qui modus complectitur omnes causas per se, ac propterea

reà

reâ ab Auctoꝛibus vocari solet modus causandi per se : Huic
opponitur causa per accidens, quâ de agitur in Metaphysicis.

Καὶ ὅλα πρῶτον seu universaliter primum dicitur,
quando prædicatum inest subjecto omni, semper, per se &
reciprocè. Unde patet, quòd hic gradus reliquos duos in-
cludat. Alterum requisitum est PRIMITAS, involvens re-
spectum ad alias propositiones, quarum nullam se priorem a-
gnoscat, si autem habet priorem, ob immotam certitudinem
suam, ibi, ubi adhibenda est, instar primæ æstimatur. Tertium
est IMMEDIETAS significans propositionem per nullum me-
dium à priori demonstrari posse, quia non habet tale quid,
vel si habet, jam antè demonstratum esse, ut demonstratione
aliâ opus non sit. Nonnulli statuunt primitatem & immedi-
etatem nomine quidem disconvenire, in significatione autem
æquipollere & unum idemq; denotare: Id verò minimè con-
cedendum esse atq; formaliter adhuc differre palâ est. Quar-
tum NOTIORITAS, non tantum τῆ φύσει naturâ, seu sim-
pliciter, sed etiam πρὸς ὑμᾶς, seu quoad nos, non quidè pro-
pter inventionem, sed accuratam rationem cognoscendi, h.
e. notiora & priora naturâ, nobis quoq; debent esse notiora,
ut in notitiam demonstrandarum, demonstrativè deduca-
mur. Quintum PRIORITAS, quæ differt à primitate. Nam
sicut hæc propositiones alias respicit, ita illa unicè ad conclu-
sionem referenda est, quatenus hæc priora esse debent demō-
strandæ principia, & naturâ & quoad nos. Ultimum requisitum
ponimus CAUSALITATEM conclusionis vel rationem cau-
sandi; nō intelligendam tantum de consequentiâ seu causâ il-
lationis, sed potissimum de causâ proximâ rei ipsius, quæ per
conclusionem inferri debet.

V.

Dividitur ostensivus ἢ διότι in demonstrationem πρῶ-
τος & δευτέρας dictam. Illa demonstrat affectionem à sub-
jecto realiter distinctam per causam realiter distinctam per
causam realiter causantem, atque adè realiter etiam ab ef-
fectu suo diversam: Hæc affectionem analogicam per causam

B

vir-

virtualiter causantem elicit. Ubi Causæ virtualiter causantes sunt vel ipsa essentia subjecti, vel unum attributum respectu alterius, non quòd unum ab altero causetur, sed quia si causeretur, ejus causa esset. Hinc fundamentum divisionis ac natura utriusq; divisionis ratione principiorum demonstrandi diversorum ex dictis facilè intelligitur. Quibus accedit disparitas affectionum demonstrandarum, quæ vel vera accidentia sunt, vel conceptus saltem secundi quoad nostrum concipiendi modum ex essentiâ subjecti fluentes. Ita rationalitas in homine est causa realiter causans risibilitatis & docibilitatis, quia risibilitas & docibilitas realiter distinguuntur à rationalitate & ab illâ realiter causantur. Contrâ divisibilitas & mensurabilitas in quantò causantur ab extensione, non verò realiter, sed virtualiter, quia idem sunt cum extensione, ut tamen extensio ratio sit à priori illarum affectionum.

VI.

Syllogismus Apodicticus τὸ ὄτι est, qui ex effectu necessario ac immediatò, vel causâ remotâ parit scientiâ quòd res sit vel non sit. Non autem æstimandum est divisionem esse æquivoci in sua æquivocata, ut demonstratio τὸ ὄτι non propriè, sed saltem quoad nomen talis sit, uti *Avicenna* statuit referente *Zabarella l. de speciebus demonstr. c. 8.* Itèr *Collegium Conimbricense* quando *l. post. c. 10. q. 1. a. 3. nomen*, inquit, *demonstrationis dici de demonstratione potissimâ, & de demonstratione τὸ ὄτι solum ut analogum per proportionem.* Gignit enim ex necessariis & evidentibus principiis scientificam, hoc est, certâ & evidentè conclusionè: sive n. affirmativè concludat. quoties ex effectu immediato ac adæquato evincit causâ existere, sive negativè, quâdo ex causâ remotâ negatione ostendit effectû nò esse, utroq; modo scientiâ parit; cum aliàs sub nomine demonstrationis ne venire quidem posset. Nam quemadmodum causa proxima sororio nexu cum effectu immediatò coharet; ita effectus evidenter ac infallibiliter suam demonstrat causam, v.g. *Quæritur an stirpes sint animatæ? Aff. quia*
nutri-

nutriuntur & crescunt; hæc demonstratio est ab effectu, quia pro mediò terminò habet ipsum effectum, et si fieret syllogismus, erit demonstrativus in hunc modum: Q. nutriuntur & crescunt, illa sunt animata. Stirpes nutriuntur & crescunt. E. sunt animata.

Pari ratione datur immutabilis ratio inferendi non-existentiam effectus, ex negatione remotæ causæ, v. g. Hic vel ille nō inebriatur, quia non bibit: hīc potare nō est causa proxima ebrietatis; talis enim est spirituum animalium perturbatio in cerebro è vaporibus vini, eā tamen sublatā tollitur ebrietas. Ut adeò cur scientia demonstratio τὸ ὄν audiat nullum sit dubium, quæ tamen distinctionis gratiā, scientia, quòd res sit, vel non sit, dicitur, licet aliàs scientiæ cur res sit neque certitudine neque evidentia cedit, nisi pressius scientiam sensu Aristotelico, ut communiter sit, accipere velim⁹. Nunc liquet, quid de tertio modo demonstrationis τὸ ὄν sit sentiendum, quem faciunt *Philoponus*, & ex eo *Scaliger*, cum videlicet neque à causā remotā rem concludimus, neque ab effectu ad causam progredimur, sed ex aliquò inseparabili adjunctò aliquid deducimus. Cum enim istud adjunctum non sit adæquatum effectui, & per consequens non vera causa, demonstratio propriè dicta hīc loci exulabit.

Cæterùm demonstratio τὸ ὄν magnò cum usu in demonstrationem τὸ δὲ converti potest, per regressum, ut vocant demonstrativum; quippe sæpius effectus notior est suā causā, ut demonstratio ab effectu facilius exstruatur. Neque propriè circulus hoc modò committitur, intellectus enim noster consideratis istius rei causæ cum effectu necessariæ conjunctæ conditionibus, ex earundem collatione deprehendit tandem rem istam effectus illius causam proximam & immediatam, per quam postmodum aditus patet ad illam difficiliorem demonstrationem, cujus medium est causa.

VII.

Jam facilè colligere est, unicè demonstrationes dari in disciplinis quibusdam Theoreticis. Ubi primò locò ponimus

B 2

Phy-

Physicas, quæ & demonstrationes τὸ διότι. & τὸ ὅτι agnoscit; licet non negemus plurimas in parte speciali ab effectu desumi: essentia enim rerum planè nobis non sunt cognitæ, ut effectus adeò nos in cognitionem causarum constituentium res naturales deducant. In Mathesi vero dari demonstrationes vel unus Euclides docet. Falsum igitur est, quod intra pomeria Philosophiæ de novò introducere ausus est *Sonerus, Comment. in libros Metaphys. Aristotelis p. 368.* Entia Mathematica à vera ratione scientiæ deficere. Sequutus *Simplicium I. de animat. I. & III. de animat. 36. Alexandrum in Proæm. 1. Prior.* In Metaphysicis *Cesalpinus* veras demonstrationes esse negat, concedit & hoc de primo Ente *Piccartus, Philosophiâ Altdorphinâ disp. 17. p. 193.* Sed hæc commenta sunt, & ne ullam quidem merentur probabilitatem: ac proinde si vel enarremus, levitate sua hiscunt & fatiscunt. Enimverò dantur affectiones de Ente, ut unum, verum, bonum. De Deo prædicantur immutabilitas, immortalitas, simplicitas & vita, quanquam hæc posteriores affectiones non Metaphysicæ, sed Pnevmaticæ sunt, quod *Piccartum* minimè latere debuisset.

Hæ igitur disciplinæ cùm in nudâ animi tantùm contemplatione acquiescant, & earum subjectum perpetuum & immutabile prorsus sit, non repugnat scientificas esse. Perpetuò enim eadem demonstrandi methodo sic esse res, cognoscit intellectus; sive de iis quæ ab intellectu humano excogitata, sermo sit, sive de iis, quæ fixam stabilemq; sedem in naturâ habent. Removemus itaque I. Practicas (loquimur ex hypothesis) scientias, ex universa Philosophia Practica. Humana enim negotia, de quibus Politica agit planè incerta sunt, & ab arbitrio humano profecta, quibus nihil magis est liberum atq; contingens: in quam sententiã consensisse etiam *Aristoteles* videtur, quando i. *Nicomachiorum* negat τὸ ἀκριβὲς in iis quærendum esse, sed satis esse, παχυλῶς καὶ ὑπὸ τ' ἀληθὲς ἐνδείξασθαι: Pergit: τὰ δὲ καλὰ καὶ τὰ δίκαια, ὧς ὧν ἡ πολιτικὴ σκοπεῖται, τούτων ἔχει διαφορὰν καὶ πλάνην, ὥστε δοκεῖν νόμῳ μόνον εἶναι εἶσθαι δὲ μὴ. Idem planè & *Theophrasto* *Eresio* Aristotelis discipulo,

pulo, & ejus vestigiis maximè insistenti, visum fuisse, arguit il-
lud ejus olim vulgò jactatum proverbium : *τύχη & θνητῶν*
περὶ γματ' ἐκ εὐβουλίας. Sanè si omnia in vitâ civili ab homi-
num nutu pendent non potest civilium rerum scientia dari, Præ-
tereà ipsimet adversarii consentiunt actionem, & opus evertere
nomen scientiæ, eò quòd ab humanâ voluntate pendeat & se a-
liter habere possit : Ob id benè, ut sibi videntur, distinguunt in-
ter scientias practicas & artes practicas : Quòd ars sit habitus
cum rectâ ratione effectivus : Scientia practica habitus rectâ
ratione consulens quid & quomodo agendum ? At si denomina-
tio rei, quemadmodum in Practicis par est, à fine desumitur, o-
mnis hæc evanescit subtilitas : Cognitio præcedit, actio se-
quitur. Hinc non sufficit ad habitum demonstrativum ut mul-
ta intermedia cognita nobis atque perspecta sint, nisi & specu-
latione contentus sit. Concedamus vero tantisper dari scien-
tiam practicam, quid non inde absurdi evenier ? Omnes sanè
artes & liberales & illiberales hoc modo scientiæ salutabuntur,
nam & mente delineant opus & ratiocinantur de agendis. Ne
verò ad sordidos dilabamur homines, de Facultate Medicâ resi-
psa loquitur, plurimæ ibi habentur cognitiones certissimæ : jam
cum Medicus non nudè cognoscat, sed agat, sineq; suò haud ra-
rò excidat artem meritò istam appellamus. Rectè *Galenus*, *li-*
bro de optimâ sectâ ad Thrasybulum aliisq; in locis : Hujus ar-
tis principia & præcepta perpetuæ esse verita-
tis, sed Medicinam conjecturalem vocari à
fine non à præceptis. II. Omnes habitus instrumentales,
& per consequens Logicam, contrà *Viottum*, de *demonstratione* l.
5. c. 4. & recentiores nonnullos. Nam etiam si Aristoteles pri-
mò egerit de Homonymis, Synonymis & Paronymis ac deinde
accessum faciat ad Categoriarum tractationem, non exinde ta-
men probabitur, definitiones idè esse præmissas, ut media fo-
rent demonstrationi accommodata. Neque Aristoteles verita-
ti quicquam præjudicare potest. Eodem modo de Gramma-

tica subsumere liceret; quippe quæ prius quàm ad vocum constitutionem deveniat literas & syllabas proponit. At ratio methodi id postulat. Neque juvat illos excipere Logicam esse præcipuam partem philosophiæ ipsamque modalem philosophiam, cujus beneficio noster intellectus aded præmunitur, ne usquam inanem opinionem pro veritate deprehendat; vel si fortè in errorem prolabatur, mox pedem feliciter inde retrahat: Verba enim non argumenta auribus nostris obversantur. Error errorem obtrudit, dum ubique demonstrare allaborant. Quærebatur an Logica sit scientia & pars philosophiæ? probatur, quia usu suo se ubique diffundit. Indignam Philosopho responsionem. Nos asserimus Logicam non esse partem philosophiæ, & in specie non Theoreticæ, ac per consequens nihil demonstrare posse. Probatur

α) Quia Logica non propter se addiscitur, sed propter alios superiores habitus, quod si illi non essent, frustra addiceretur Logica.

β) Finis Logicæ ultimus non est nuda animi contemplatio, quia dirigere operationes intellectus est aliquid agere: actio autem contrariatur scientiæ. Quia scientiam facere, quæ speculativa non est, idem est, quam cum rectâ ratione insanire. Ut omittamus argumenta alia, quibus debile novatorum fundamentum & quæ superstruitur, vitiosissimam philosophiæ definitionem feliciter alii excidère.

VIII.

Demonstratio per impossibile est, per quam probatur aliquid verum esse, quia aliàs sequeretur absurdum. Hoc demonstrandi genus est longè universalius prioribus. Nam principio cognoscendi simpliciter nititur, neque solum conclusiones sed principia demonstrat, nõ quòd per se & directè in scientiis opus sit ejusmodi demonstratione, sed quando hominum ignorantia & protervia id postulat. Negatis enim istis principiis aliquod incongruum enascitur, idemque simul esse & non esse, per hanc demonstrationem efficitur. Non autem Syllogismus est

est falsus, vel etiam topicus, sed verè demonstrativus ac scienti-
ficus ex evidentissimis propositionibus tam infallibiliter con-
cludens, ut sana mens nihil in contrarium asserere possit. Quò igitur
jure hanc ignobilissimam & tantùm secundùm quid demõ-
strationem Aristoteles dixerit, in aperto est positum: Et frustra
profectò ejus sunt interpretes, qui plausibiliore verhorum co-
thurno duriuscula ejus dicta non tantùm exornare ubique
præsumunt, sed & huic sententiæ firmisimè inhærent. Scilicet
ut Aristotelem supra humanam sortem evehant, ut eum
nunquam errasse confirmet.

S. D. G.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

S.D.C.

WITTENBERG, DISS., ERGABAND, 2

1668/1708

ULB Halle

3

001 507 230

TA-202

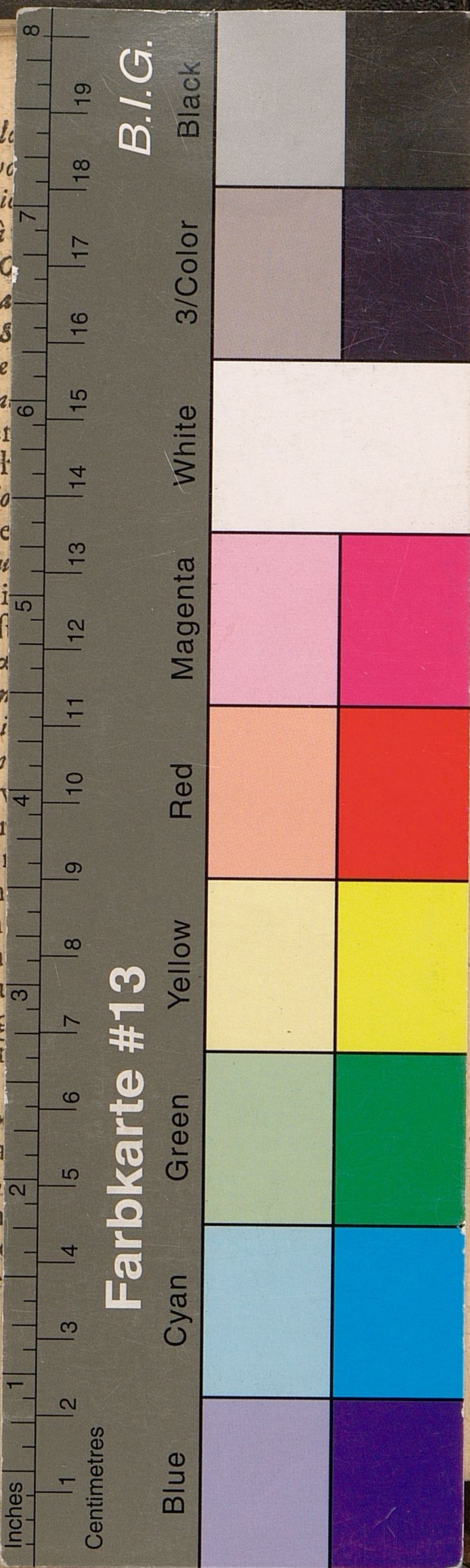
K077

B.I.G.

Farbkarte #13

2. D. B. V.
EXERCITATIO LOGICA
DE

SYLLOGISMO

DEMONSTRATIVO,

Quam

In Electorali ad Albim Academia

Sub

P'RÆSIDE

M. JOH. CHRISTOPHORO

FUGMANNO, Beltzigenſi Sax.

*publica eruditorum ventilationi
exponet*

Auctor & Respondens

THEOPHILUS BRUNO,

Golnovienſis Pomeranus,

In Auditorio Veteri

Ad d. 2. Januar. Ann. DC. LXIX.

WITTEBERGÆ, Excudebat Joh. Hake.

62 40.
2,3 79

31

1669

942

